

Over de backroads van Alabama

Weinig motorrijders zullen Alabama op hun bucketlist hebben staan, maar Hans Avontuur denkt met veel plezier terug aan de Amerikaanse staat waar hij zich door het ongepolijste decor helemaal thuis voelde. Een reis om alvast over te dromen, voor als het straks weer mag.

FOTOGRAFIE HANS AVONTUUR

Het regent al uren op het platteland van Alabama. Ik ben nat, heb het koud en voel vermoeidheid van kilometers sturen over glibberige wegen. Op de hoek van een kruispunt staat een typisch Amerikaanse eettent: Fincher's Real Delite. Ik parkeer de motor, trek mijn regenkleding uit en stap een wereld binnen waar zelden onbekend bezoek komt.

Het is een eettent zoals ik ze graag tegenkom. Geen grote Amerikaanse keten als Denny's, Wendy's of McDonald's, maar ook geen familiezaakje dat tot een cliché is op-

gepoetst om toeristen te behagen. Fincher's Real Delite is een trefpunt van locals, geliefd om z'n *catfish* (meerval). Gebakken, gekookt, gefrituurd. Een, twee of drie stuks op je bord.

Ik heb nauwelijks besteld of mijn achterbuurman vertelt dat hij Frank heet en dat hij geluk heeft dat hij nog in leven is. Mijn halve liter ijsthee arriveert en Frank begint ongevraagd zijn verhaal. „Als kind droomde ik al van motorrijden. Nog voor ik mijn rijbewijs had, stond er al een Yamaha 200 cc *dirtbike* in de schuur.”

Het is stil in de bijna lege tent. De regen klettert op het dak. Frank schraapt zijn keel en gaat verder. „Man, wat was ik blij toen ik mijn papertje kreeg. Nog dezelfde dag maakte ik een rit. Maar die eindigde op de motorkap van een oude dame. En toen ik eindelijk weer kon rijden, ging ik onderuit en vloog mijn motor in brand. Ik ben meteen gestopt. Twee keer door het oog van de naald was genoeg.”

Zo gaat het vaak als ik met de motor onderweg ben. In een morsige Engelse pub werd ik eens vijandig ontvangen door

Reizen

werkloze havenarbeiders, maar ging ik als beste vriend de deur uit. Mijn lunch mocht ik ab-so-luut niet afrekenen. Een koffiestop in Nieuw-Zeeland leidde naar een schuurtje met daarin de benzinetank van Bob Dylans Harley-Davidson (aldus de eigenaar). En in een Fries gehucht parkeerde ik mijn motor op verzoek van de cafébaas pal naast de toeg.

Bij een motorreis gaat het zelden om de bezienswaardigheden. En zelfs niet altijd om de bochtige wegen. Het is het avontuur, het verlangen naar ruimte en vrijheid. Alabama bedient me op mijn wenken. Volgens de routebeschrijving zijn Little River Canyon, het U.S. Space & Rocket Center en Barber Vintage Motorsports Museum de hoogtepunten, maar ik geniet nog meer van de *backroads*, de kleine weggetjes er tussenin.

Iets boven Scottsboro stuur ik langs katoenvelden, weilanden en moerasland waar de bomen met hun wortels in het water staan. De voormalige Highway 65 was vroeger een belangrijke verbindingsweg, nu is het een slingerend asfaltlint door het platteland van Alabama. VervalLEN benzinstations en eettenten vertellen het verhaal van betere tijden.

Ik volg de vallei van de Paint Rock River. Bij houten huizen met afgebladderde gevels wapperen vlaggen van de zuidelijke Amerikaanse staten – de *rebel flag* – en vlaggen met het opschrift *I support Trump*.

Rijdend op mijn motor voel ik me zelden een pottenkijker. Mensen steken hun hand op als ik passeer, vragen me naar de Beemer – de bijnaam die een BMW in Amerika heeft – en vertellen me net als Frank bij Fincher's ongevraagd hun levensverhaal. De motor zorgt voor een gelijk speelveld. Ik ben geen welvarende toerist, maar een motorrijder op doorreis.

Maanreizen

Daar is Huntsville met het U.S. Space & Rocket Center. Hier werden de Apollo-raketten voor de eerste maanreizen gebouwd. In het museum vertellen oud-medewerkers graag over de pionierstijd. Dan steek ik de Tennessee-rivier over en brengt leeg land me naar Muscle Shoals, bekend dankzij twee muziekstudio's die in de jaren 60 en 70 furore maakten. The Rolling Stones, Cher en Bob Dylan namen er platen op vanwege het speciale

Slingerend door het landschap
Alabama overdondert niet, maar is het Amerika van de gewone man.

geluid dat als funky R&B werd omschreven.

Met de klanken van *Brown Sugar* in het hoofd rijd ik in de schemering naar het stadje Florence. De hemel boven de Tennessee-rivier kleurt tussen knaloranje en pimpelpaars. Ik parkeer voor het motel, gooi mijn spullen op de kamer en ga de stad in voor een glas bier, een hamburger en een *homegrown sweet potato*.

Bitterkoud

Er staat ijs op het zadel van mijn motor. De nacht is bitterkoud geweest. Dik ingepakt rijd ik door bossen en over velden. Ik houd van de vroege ochtend en een reisplan zonder strak schema. Het laat alle ruimte voor wat de dag brengt. Zoals een stop in de

Warrior Mountain Trading Post, een winkel, restaurant en benzinstation uit vervlogen tijden. De hoek met jachtartikelen is gedecoreerd met opgezette dieren, waaronder twee wolven, een lynx en een bizonkop.

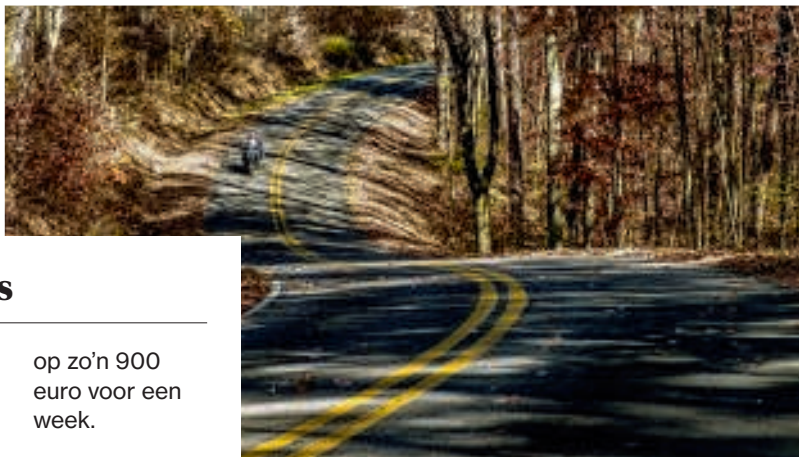
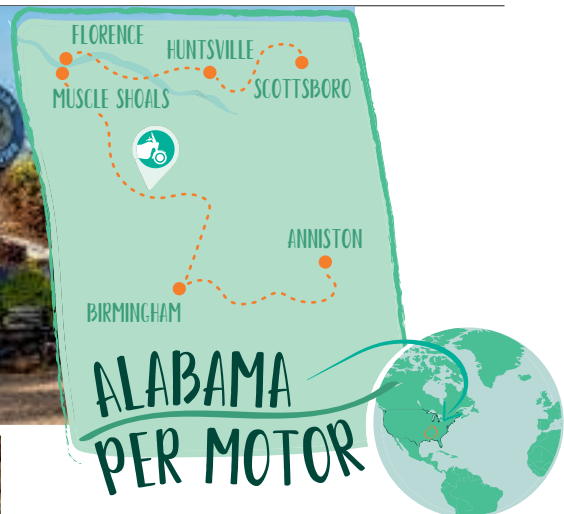
Terug op de motor zak ik verder af naar het zuiden. Het zacht glooiende landschap vol akkers en weilanden heeft niet de overdonderende schoonheid van Amerikaanse toppers als de Grand Canyon, Yellowstone of Monument Valley. Maar ik voel me vrij en gelukkig op de *backroads* van Alabama, het Amerika van de gewone mensen.

Stampen

Vrijheid. De motorrijder neemt het woord graag in de mond. De wind op je lijf, bochten rijden, het stampen van de cilinders, het geluid, de verbroedering met andere motorrijders. Als je alleen met je motor onderweg bent, kom je los van de dagelijkse verantwoordelijkheden. Je zorgen zijn primair: een bed, iets te eten en genoeg benzine in de tank.

Stop. Remmen. Aan de kant van de weg staat een blokhut met een *historic marker*, een bord dat historische plekken aangeeft. Het gebouwtje is een gevangenis uit de

Vervallen eettenten vertellen over betere tijden

Uit & thuis

De reis

Vliegen kan nu niet, maar als het straks wel weer kan, vlieg je op Birmingham (Alabama) of Atlanta (Georgia), van waar je snel op de gereden route bent. Een retourticket in juni is er vanaf zo'n 500 euro.

Motor huren

Een goed adres is Wow Motorcycles in Marietta (Georgia), een halfuur van Atlanta. Ze hebben een groot assortiment en goede verbindingen met Alabama. Prijzen variëren. Een BMW F 800 GS komt

op zo'n 900 euro voor een week.

Verblijf

Net als in de rest van Amerika zijn er in Alabama motels in overvloed. Van eenvoudig tot luxueus. Vaak staan ze aan de rand van de wat grotere plaatsen. Net wat sfeervoller: Hotel Finial in een oude villa in Anniston en Pursell Farms op een oud landgoed ten zuiden van Birmingham.

Reisreportages worden soms (deels) betaald door derden. Zij hebben geen invloed op tekst en vormgeving.

Amerikaanse burgeroorlog: vier houten muren met een paar gaten in de grond die dienstdeden als toilet. De gecompliceerde geschiedenis krimpt er tot menselijke proporties. Ik probeer me voor te stellen wat de gevangenen op een paar vierkante meter hebben doorgemaakt. Angst, honger, pijn, wanhoop.

Burgerrechten

Aan de horizon verschijnt de skyline van Birmingham, met ongeveer 230.000 inwoners de grootste stad van Alabama. Ik zoek mijn motel op en zwerf daarna door het compacte centrum met zijn rechte straten. Er staan monumentale oude panden uit de vorige eeuw zoals het Alabama Theatre, de City Federal en het Tutwiler Hotel. Het Birmingham Civil Rights Institute herinnert aan de strijd die de Afro-Amerikaanse gemeenschap leverde voor gelijke rechten in het blanke Alabama.

De moderne tijd is niet aan de stad voorbijgegaan, maar gelukkig wordt het centrum nog niet overheerst door ketens en andere eenheidsworst. Ik zie volop kleine, onafhankelijke winkels zoals de nieuwe Revelator-koffiebar en Don's Hair Care Center uit de jaren 80. Kapper Terry knipt

er een vaste klant: „Ik kom hier al sinds mijn kinderjaren, ben begonnen in die kleine stoel daar.”

Na hamburgers van Sanders, een goede nachtrust en een bezoek aan het Barber Vintage Motorsports Museum, verlaat ik Birmingham. Het is gaan regenen. De weg ligt als een glimmende spiegel voor me uitgerold door velden, kleine dorpen en het Cheaha State Park met onaangetaste natuur, wild stromend water en prachtige vergezichten.

Hoewel ik vanwege de gladheid geen enkele bocht scherp kan aansnijden en mijn vizier voortdurend schoongemaakt moet worden, geniet ik van de rit. Vechten met de elementen. Alleen. Anderen rijden graag samen, want gedeelde smart is halve smart en gedeelde pret is dubbele pret. Maar ik wil me compromisloos onderdompelen in de reis, de motor en de ontmoetingen. Intens genieten van een mooie route, intens afzien als het tegengit.

Zwervend beland ik op mijn laatste avond in de Peerless Saloon in het stadje Anniston. Een klassieke Amerikaanse kroeg uit 1899 met lange bar, houten lambrisering, poolbiljart en rockmuziek. Straks raak ik ongetwijfeld weer in gesprek met iemand die ook motorrijdt. Het zal niet gaan over werk of familie, maar over een parallel universum: motoren. Geen 'wat doe je in het dagelijks leven?' maar 'wat rijd je?'.

Ik bestel een glas bier. Een stelletje speelt poolbiljart, vier vrienden zitten te eten bij het raam en aan de bar kijkt een ouder echtpaar op televisie naar *smackdown wrestling*. Morgen gooi ik in alle vroegte de bagage op mijn motor en druk ik de startknop weer in.

Als de cilinders beginnen te stampen, rijd ik de parkeerplaats van het motel af. Op weg naar nergens in het bijzonder. ■